

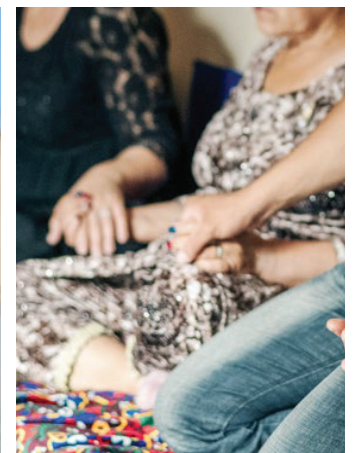
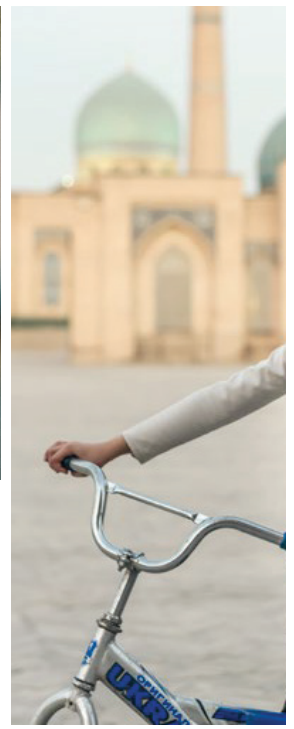
SERVIND FAMILIILE PERSECUTATE, DIN 1967

VOCEA MARTIRILOR

Uzbekistan

Ziditori de biserici sub acoperire

EDIȚIA 2, 2023

MISIUNEA NOASTRĂ

- Încurajarea și îmbărbătarea creștinilor pentru împlinirea misiunii de a duce Evanghelia până la Pământului, în zone ale lumii unde creștinii sunt persecutați.
- Oferirea ajutorului practic și spiritual familiilor creștinilor martirizați.
- Echiparea și susținerea creștinilor persecutați în a iubi și a întoarce la Hristos oamenii care se opun Evangheliei.
- Ajutarea credincioșilor persecutați să își refacă viața, pentru a putea fi mărturii în țările în care au fost opresiunii.
- Consolidarea relațiilor dintre oamenii lui Hristos și informarea lumii creștine cu privire la frații noștri persecutați, încurajând astfel creștinii în păstrarea angajamentului făcut lui Hristos și în implicarea răspândirii Evangheliei.

Vocea Martirilor (VOM) este o organizație misionară non profit, interdenomenațională, care ajută creștinii persecutați din jurul lumii. Fondată în 1967 de Richard și Sabina Wurmbrand, VOM își dedică viața pentru a inspira credincioșii să își aprofundeze credința și angajamentul față de Cristos și de a îndepărta orice trimitere- indiferent de costuri.

Obiectivul inamicului

A-L iubi pe Domnul nostru înseamnă a socoti costul uceniciei și a-L considera pe El demn de ascultarea noastră credincioasă, indiferent de preț și de opoziție. În timp ce ne angajăm zilnic să fim martorii Săi pentru o lume pierdută, proclamând dragostea și adevărul Său și făcând ucenici din toate națiunile, trebuie să înțelegem că vom întâmpina opoziție. De fapt, cu cât suntem mai credincioși, cu atât mai serioasă va fi opoziția. Este esențial să ne amintim acest adevăr și să știm motivul pentru care este adevărat.

În timp ce citiți mărturiile credincioșilor din această revistă, gândiți-vă că persecutorii lor se străduiesc și cheltuiesc resurse prețioase pentru a-i urmări și pedepsi, în loc să îi lase să își ducă liniștiți existența. De exemplu, atunci când citim povestea lui Zamira și Atamurat (p. 10), ar trebui să realizăm că este costisitor să arestezi și să încarcerezi creștini. Ce speră oare persecutorii să primească ca răsplată a investiției lor?

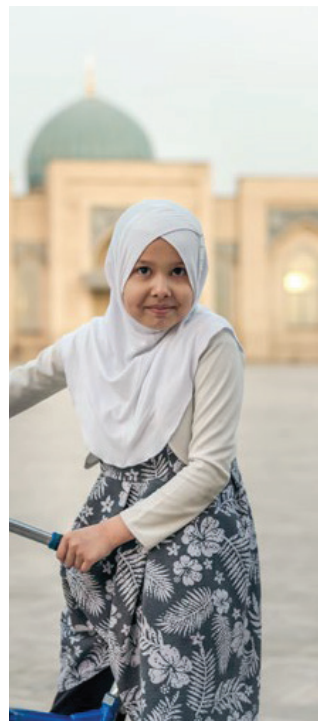
Cultura occidentală modernă ne-a făcut rău prin faptul că pune atât de mult accentul pe lumea materială, tangibilă, și aceasta să fie atât de împământenită în gândirea noastră, încât fie ne gândim rar la lumea spirituală, fie refuzăm să credem că aceasta există. Dumnezeu, care este spirit, a creat ființe spirituale puternice, și anume îngerii, iar mulți dintre ei sunt căzuți. Liderul lor este dedicat distrugerii noastre și, deși puterea sa nu este nimic în comparație cu cea a lui Dumnezeu, este activ și are un obiectiv final. Printre numeroasele teorii false ale conspirației din zilele noastre, există o adevărată conspirație pe care nu trebuie să o trecem cu vederea - conspirația ființelor spirituale malefice și obiectivul lor final de a reduce la tăcere un martor credincios al lui Hristos.

„Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău” (Matei 6:13). Rețineți că în originalul grecesc, fraza completă este „cel rău”. Hristos ne-a învățat să ne rugăm în acest fel, deoarece nu putem fi pregătiți pentru persecuție dacă nu înțelegem dușmanul și obiectivul său. Lupta noastră nu este împotriva altor oameni, ci împotriva forțelor spirituale ale răului care îi țin captivi (Efeseni 6:12). În ascultare de Hristos, haideți să ne hotărâm să plătim prețul pentru a-i vedea pe cei captivi eliberați.

Dușmanul nostru câștigă dacă înțelegem greșit câmpul de luptă, cheltuindu-ne resursele pentru obiective mai puțin importante, luptând și străduindu-ne pentru lucrurile acestei lumi în loc să lucrăm în beneficiul gloriei veșnice a lui Dumnezeu. Dușmanul nostru învinge dacă permitem ca mesajul lui Hristos să fie slăbit sau corupt pentru a-l face mai agreabil pentru capriciile lumii căzute. Iar dușmanul câștigă ușor dacă vorbim tare despre alte lucruri, dar tăcem despre bunătatea și măreția Domnului nostru. Haideți alături de membrii familiei noastre creștine persecutate, să fim martori îndrăzneți, credincioși și bucurători pentru Hristos - pentru copiii noștri, pentru vecinii noștri și pentru o lume pierdută.

Cole

Despre copertă: Marea majoritate a uzbekilor sunt musulmani sunniți, iar creștinii împărtășesc Evanghelia supunându-se unui mare risc, deoarece evanghelizarea și convertirea sunt ilegale în Uzbekistan. Convertiții de la islam se confruntă cu opoziție din partea familiilor, comunităților și guvernului.

ă la capătul

n Evangheliei.
fost victimele

i persecutați,
Adevărului.

care slujește
dică lucrarea
deplini marea

Cinstește

pe tatăl tău și pe mama ta

Îngrijorat, Anton a închis apelul spre Uzbekistan către mama sa Mussalam, după ce, din nou, aceasta nu îi răspunse la telefon. De obicei vorbea cu ea la fiecare două zile, din locuința sa din Rusia, așa că a devenit îngrijorat când, în 2019, aceasta a încetat brusc să îi mai răspundă la apeluri. Întrucât mama și tatăl său aveau amândoi 70 de ani, el a decis să facă o călătorie înapoi în orașul său natal din Uzbekistan pentru a verifica ce fac.

Anton s-a dus direct spre casa părinților săi, un loc confortabil construit în jurul unei curți. A bătut în întuneric la poarta de metal până când fratele său a

deschis o grilă mică din poartă pentru a vedea cine bate. În mod ciudat, când fratele lui Anton l-a văzut, s-a întors și a strigat spre casă: "A venit Anton! Ce să fac?" După ce fratele lui a auzit un răspuns de la cineva dinăuntru, s-a uitat înapoi spre Anton și a spus: "La revedere. Pleacă! "Dar unde este mama?" a insistat Anton. "Este în Tașkent cu sora noastră; este bolnavă", a răspuns fratele său în timp ce închidea grilajul.

Neștiind încotro să se îndrepte în continuare, Anton și-a petrecut noaptea în casa unui vecin. Ceva părea foarte în regulă. Trebuia să afle unde

se afla mama sa și de ce fratele său nu-l lăsa să intre în casă.

Cu douăzeci de ani mai devreme, una dintre surorile lui Anton își pusese credința în Hristos și împărtășise Evanghelia cu familia. Prin mărturia ei, Anton și părinții lui ajunseseră și ei la credința în Hristos. Alți patru frați, însă, au rămas musulmani. Sora cea mai mare a lui Anton, Inessa, era ostilă față de membrii creștini ai familiei sale și s-a supărat foarte tare când mama ei, Mussalam, a început să le dea Bibliei vecinilor. Când una dintre surorile ei a murit pe neașteptate, Inessa și-a acuzat mama de crimă.

O anchetă a poliției a exonerat-o însă pe Mussalam de orice vină.

Deși Inessa deținea un restaurant și avea propria casă, a decis că vrea și casa părinților ei. Dar când ea și cei doi frați musulmani ai ei au încercat să se mute acolo, Mussalam și soțul ei s-au opus și le-au spus: "Nu ar fi un amestec sănătos". Cei trei frați musulmani și-au dat atunci părinții în judecată, argumentând că aceștia intenționau să transforme casa într-o biserică. Iar nurorile lui Mussalam chiar au depus mărturie falsă că ea le-a obligat să citească Biblia și să meargă la biserică. În cele din urmă, la un moment dat, frații musulmani s-au certat atât de tare încât nu au mai putut continua procesul.

Cu toate acestea, Inessa a persistat în încercarea de a obține casa părinților ei. Ea a răspândit zvonuri printre vecini că mama ei avea probleme psihice și a cerut unui ofițer de poliție local să o oblige pe mama ei să meargă la o instituție psihiatrică. Inessa și-a certat mama în mod continuu și chiar a bătut-o. Unul dintre frații lui Anton i-a trimis un clip video în care Inessa, cu o căciulă și o haină de blană, o bătea pe Mussalam în curtea propriei case. Anton a primit, de asemenea, o fotografie cu fața vânătă a mamei sale după bătaie, astfel că Anton era acum îngrijorat că sora și frații săi musulmani i-au făcut ceva și mai rău mamei sale.

Când s-a trezit în dimineața următoare, s-a dus direct la poliție. Deși aceștia nu păreau dornici să ajute, unul dintre ofițeri i-a spus că Inessa plănuiise ca mama sa să fie internată într-un spital de psihiatrie. "Nu mi-a venit să cred", a spus Anton. "Mă așteptam la hărțuire din partea surorii mele și a fraților mei, dar nu la așa ceva". În ciuda îndoielilor sale, Anton a decis să continue cu o vizită la spital, iar când a văzut numele mamei sale pe lista de pacienți, a fost devastat. "Am avut o tentație

serioasă de a da foc restaurantului și casei surorii mele", a recunoscut el. "Am vrut să-mi bat frații".

După ce a insistat ca șeful poliției să o elibereze pe mama sa din instituție, Anton a mers la școala unde Mussalam preda literatură rusă, cu intenția de a-i cere directorului școlii să depună mărturie că mama sa era sănătoasă la cap. În timpul conversației lor, directorul i-a împărtășit câteva vești șocante. Inessa și unul dintre frații ei, împreună cu doi angajați de la restaurantul ei, dăduseră buzna în clasa lui Mussalam, plină cu 30 de copii, și o scosese rău cu forța pe Mussalam din sală. "A fost practic o răpire", a spus Anton. Inessa a mituit poliția să se uite în altă parte în timp ce și-a internat mama la spitalul de psihiatrie, iar mai târziu a recunoscut că ar fi plătit și mai mult pentru ca mama ei să fie închisă.

"Numai Dumnezeu știe ce fel de tratament a avut acolo", a spus Anton. "I s-au făcut injecții astfel încât nu putea să meargă și nici măcar nu putea gândi limpede". Între timp, unul dintre frații lui Anton l-a împiedicat pe tatăl lor să iasă din casă sau să vorbească cu cineva cât timp Mussalam a fost în spital.

Mussalam nu mai era aceeași când s-a întors acasă după câteva săptămâni petrecute în instituție. "Fiica mea a vrut să mă facă să ajung în punctul în care să nu mai pot recunoaște ceea ce făceam", a spus Mussalam. "Medicii mă țineau la pământ și îmi făceau injecții". Iar când Mussalam a cerut ajutor, medicii și asistentele i-au spus: "Ar fi trebuit să rămâi în islam".

Mussalam a petrecut câteva săptămâni într-un spital de psihiatrie, unde a fost tratată ca bolnavă mintal din cauza credinței sale în Hristos.

În timpul recuperării sale lungi și lente, Mussalam a continuat să se lupte fizic și psihic. "Mă simțeam foarte slăbită și memoria mea nu era bună", a spus ea. "M-au tratat cu un fel de medicament care mă făcea foarte slabă și incapabilă să fac lucruri". La trei ani după ce a fost instituționalizată de fiica sa, Mussalam și-a revenit complet. Deși se temea că nu va putea găsi un alt loc de muncă, ea a găsit un post chiar mai bun decât cel pe care îl avea și continuă să predea cu jumătate de normă. Ea a spus că ar lucra mai multe ore dacă acest lucru nu ar fi interzis pentru persoanele de vârsta ei în conformitate cu legislația uzbekă.

Mussalam nu se teme să spună ce gândește. În timpul unui proces care a rezultat în urma internării sale forțate în spitalul de psihiatrie, un judecător musulman a încercat să o provoace întrebând-o de ce nu a făcut pelerinajul islamic. Mussalam a răspuns cu îndrăzneală că pelerinajul este o instituție creată de om care nu este autorizată de Dumnezeu.

Anton și sora sa creștină continuă să îi viziteze și să aibă grijă de părinții lor, care frecventează cu fidelitate una dintre puținele biserici din Uzbekistan care au primit înregistrare oficială din 2017. Iar vecinii musulmani ai lui Mussalam au spus că preferă să aibă în cartier cuplul creștin iubitor decât pe copiii lor musulmani certăreți. 🌐

Comunitatea surorilor

CARE FAC UCENICI SUB ACOPERIRE

În cultura musulmană conservatoare a Uzbekistanului, femeile pot trece aproape neobservate, ducând o viață grea, în care muncesc neîncetat acasă sau la fermă. Așa că atunci când apar vizitatori, mai ales în timpul ier- nilor lungi și reci, femeile sunt de obicei bucuroase să ia o pauză și să bea un ceai cu un nou venit. O echipă de femei creștine din Uzbekistan folosește această abordare pentru a planta în liniște biserici. Ele au început lucrarea înainte de 2017, când opoziția guvernului față de creștinism era intensă, iar astăzi această metodă le ajută și

acum să scape de atenția extremiștilor musulmani din comunitate.

Olma a venit la credință în urmă cu două decenii și a inițiat imediat mai multe biserici de casă împreună cu soțul ei. Când autoritățile au amenințat că îi vor întemnița, s-au mutat în alt oraș, iar când poliția a venit din nou după ei, s-au mutat din nou. Oriunde mergea Olma, ea îi învăța pe noii credincioși și conducea părtășii de casă. „Îmi place când oamenii vin la Hristos și viața lor se schimbă”, a spus ea. „Cea mai mare dorință a mea este trezirea oamenilor spre Împărăția lui Dumnezeu. Pasiunea

mea este să fac mai mulți lideri; în acest fel pot face ucenici și se pot întoarce înapoi în comunitățile lor.”

Sora cea urâtă

Unul dintre liderii Olmei din grupul de formare a ucenicilor, o femeie pe nume Umida, a ajuns la credință prin mărturia surorii sale mai mari, pe care Olma o condusese la Hristos. Frații Umidei se purtau urât cu ea, spunându-i mereu că era cea mai

Olma, Umida și Shirin se adună în case împreună cu alte femei pentru a bea ceaiul împreună și a studia Biblia.

urată față pe care o văzuseră vreodată. Când a auzit Vestea Bună prin intermediul surorii sale mai mari, Umida și-a pus cu bucurie credința în Hristos. „Mi-a fost ușor să accept Evanghelia”, a spus ea, „pentru că în acele zile aveam nevoie de pace și libertate”. Sora Umidei o vizita o dată pe lună și studiau cu entuziasm Biblia împreună. Dar când frații Umidei au aflat despre noua ei credință, au început să o bată, iar fratele ei mai mare i-a luat Biblia și a îngropat-o. Cu toate acestea, Umida a rămas credincioasă și, în curând, a primit o nouă Biblie de la Olma.

Hotărâți să descurajeze credința nou descoperită a surorii lor, frații Umidei i-au ars Biblia, continuând să distrugă în total șase Biblii în următorii ani prin spargerea cutiei încuiate din camera Umidei în care aceasta încerca să păstreze Cuvântul lui Dumnezeu în siguranță față de disprețuitorii săi.

În ciuda bătăilor frecvente și a batjocurii din partea fraților ei, Umida a continuat să crească în credință. În cele din urmă, după ce a descoperit că frații ei plănuiau să o facă să se căsătorească cu un bărbat în vârstă de 78 de ani și să devină a treia soție a acestuia, a decis să plece de acasă. Umida s-a mutat apoi la Olma și la soțul ei, care au ajutat-o timp de două luni.

Când Umida s-a întors în orașul ei natal, a început să viziteze un sat din apropiere, unde obișnuia să ia ceaiul cu alte femei, împărtășind Evanghelia. „Timp de 10 ani, nu am răs deloc”, a spus ea. „După ce am venit la Hristos, inima mea a fost plină de bucurie și am vrut să împărtășesc această bucurie cu alți oameni.” Din cauza dificultăților pe care Umida le-a îndurat în familia ei, ea savurează oportunitatea de a ajuta creștinii mai tineri aflați în situații

„Cea mai mare dorință a mea este renașterea în Împărăția Lui.”

Bibliile sunt greu de obținut și riscant de deținut în Uzbekistan, așa că mulți creștini uzbeci accesează Cuvântul lui Dumnezeu prin intermediul dispozitivelor digitale.

similare. „Știu ce înseamnă persecuția”, a spus ea, „și din acest motiv îmi place să mă rog pentru oamenii care se află în persecuție și îmi place să merg pe această cale cu ei.”

De la deznădejde la pace

Un alt lider al Olmei, o femeie de 20 de ani pe nume Shirin, a trăit ani de zile cu un tată vitreg abuziv. Când Shirin își pierduse orice speranță și se gândea la sinucidere, un creștin le-a împărtășit Evanghelia ei și mamei sale. Ambele femei și-au pus în curând credința în Hristos. „După ce am venit la Hristos, El mi-a dat pace în inimă”, a spus Shirin. „Viața mea acum este total diferită.”

Când tatăl vitreg al lui Shirin a aflat despre credința ei, a dat-o afară din casă. Shirin a întâlnit-o apoi pe Olma la o întâlnire a unei biserici de casă și, în cele din urmă, s-a alăturat echipei ei de făcători de

ucenici, împărțind o casă cu Umida și cu alți câțiva credincioși ale căror familii îi respinseseră din cauza credinței lor creștine.

În cele din urmă, tatăl vitreg al lui Shirin a amenințat-o și pe mama ei cu un ultimatum: „Alege-mă pe mine sau pe fiica ta și pe Hristos”, a spus el. „Dacă o alegi pe fiica ta și pe Hristos, pleacă din casa mea”. Mama lui Shirin l-a ales pe Hristos și acum locuiește într-un apartament lângă Shirin. Deși a fost dificil, Shirin a spus că experiența ei a învățat-o cum să îi ierte pe alții. „Dumnezeu m-a ajutat să lucrez la caracterul meu”, a spus ea. Și, deși i-ar oferi iertare tatălui ei vitreg dacă l-ar vedea, ea a spus că nu ar mai locui niciodată cu el. „Viața mea și viața mamei mele cu Isus Hristos sunt foarte frumoase acum”, a explicat ea.

Atât Umida cât și Shirin sunt lideri importanți în rețeaua de femei care fac ucenici. Ele își împart fiecare sat și fiecare biserică de casă între ele și studiază în mod regulat Biblia împreună. Deși își pot împărtăși și practica credința în mod deschis în unele sate, femeile se confruntă încă cu persecuții semnificative în unele comunități musulmane. Shirin a spus că dorește să vadă că oamenii îl pun pe Hristos pe primul loc în viața lor și „au o inimă de ucenic, pasionată de toate disciplinele din viața unui credincios”.

Rugăciunea lui Umida pentru grupurile pe care le conduce este ca acestea să fie puternice în credință și să continue până la „a 20-a generație”. „Anul acesta sper să văd că vor fi înființate încă două biserici de casă”, a spus ea. De asemenea, ea își dorește ca membrii familiei care au respins-o să vină la credința în Hristos. 🌐

O familie

misionară

După ce a examinat o fotografie de familie atârnată pe perete, polițistul s-a întors spre Zamira cu o crimasă pe față. "Arăți palidă și slabă", a spus el. "Pare că ești bolnavă."

Cu câteva minute mai devreme, polițistul și colegii săi au bătut în ușă arătând un mandat de percheziție. Ignorând obiceiul din Uzbekistan de a se descălța atunci când intră într-o casă, au intrat încălțați prin apartament, căutând prin sertare și dulapuri, în timp ce Zamira și cei trei fii ai ei se ghemuiau în sufragerie. Nu era prima dată când poliția făcea o razie în casa lor, dar niciodată nu au fost mai ușor când soțul Zamirei, Atamurat, era plecat.

După ce au făcut mizerie în apartament, polițistul a avertizat-o pe Zamira să nu mai practice creștinismul. "Tot ce trebuie să faci

este să fii ca toți ceilalți", i-a reamintit el. "Nimeni nu ar mai veni să te deranjeze în felul acesta."

Bărbatul pe cal alb

În calitate de creștini, Zamira și Atamurat se disting de ceilalți uzbeki, dintre care majoritatea sunt musulmani și consideră creștinii biblici o sectă marginală. Zamira a devenit creștină prin mărturia mamei sale, care a ajuns la credința în Hristos în timp ce lucra în Rusia. Când Zamira a devenit creștină în adolescență, nu cunoștea alți credincioși în orașul ei. S-a rugat pentru un soț creștin, dar nu avea nicio idee unde ar putea întâlni un bărbat creștin.

În timpul celui de-al doilea an de facultate, Zamira a fost atrasă de un coleg de clasă mu-

sulman, pe nume Atamurat. A vădit cu ochii deschiși la el în timp ce culegea bumbac cu alți colegi de clasă, așa cum cer majoritatea școlilor din țară. Apoi, într-o zi, în timp ce lucra la câmp, l-a văzut pe Atamurat venind spre ea călare pe cal. Zâmbind, s-a întins și a ajutat-o să urce pe cal.

"I-am împărtășit credința mea după ce am călărit împreună", a spus Zamira. Deși a încercat din răspuțeri să îl convingă de adevărul lui Hristos, Atamurat a rămas sceptic. El se considera musulman. Timp de doi ani și jumătate, Zamira s-a rugat pentru Atamurat și a continuat să îi împărtășească Evanghelia, până când acesta și-a pus în cele din urmă credința în Hristos. "M-am căsătorit cu el la o săptămână după ce a devenit credincios", a spus Zamira.

Tinerii creștini nu cunoșteau alți credincioși în zona lor, o regiune autonomă cu limbă și cultură proprii. Dar, după ce au absolvit universitatea, Zamira și Atamurat au petrecut un an la o școală biblică înainte de a se întoarce în orașul lor natal. Atamurat a început apoi să traducă Biblia din rusă în limba lor maternă, Karakalpak. "Am început cu Evanghelia după Matei", a spus el. "Toate lucrurile s-au deschis pentru mine când mă gândeam cum să traduc cel mai bine. Este cel mai bun studiu biblic, într-un anumit sens, atunci când traduci într-o altă limbă; este un studiu biblic mult mai profund. Când am început să înțeleg, am vrut să împărtășesc imediat ceea ce tocmai învățasem."

Împărtășind ceea ce învățau, Atamurat și Zamira au condus la Hristos mai mulți prieteni și membri ai familiei, inclusiv un prieten al lui Atamurat care inițial respin-

sese Evanghelia. "Omule, nu pot să Îl accept pe Isus, pentru că am rude bogate și influente", a spus bărbatul, "și ei nu m-ar lăsa niciodată să fac acest lucru". Dar apoi, ascultând chemarea lui Dumnezeu, prietenul a apărut la casa lui Atamurat și a Zamirei în mijlocul nopții. "Nu pot să dorm", a spus el. "Trebuie să Îl accept pe Isus. Dacă mor acum, mă duc în iad".

Isus va învinge

Zamira și Atamurat au format în cele din urmă o mică biserică de casă, care timp de patru ani a trecut aparent neobservată de autorități. Până în 2007, însă, biserica lor ajunsese la 30 de persoane, iar persecuția împotriva creștinilor se intensifica în zonă. "Unii erau împrăștiați și se întâlneau câte doi-trei oameni pe rând", a spus Atamurat, "dar noi ne întâlneam în continuare".

Poliția făcea raiduri la întâlnirile creștinilor cu o frecvență tot mai mare, confiscând telefoane mobile și laptopuri înainte de a-i târi pe creștini la sediul poliției pentru ore întregi de interogatoriu. Inevitabil, liderii bisericilor au fost obligați să plătească amenzi.

Raidurile erau deosebit de înspăimântătoare pentru Zamira atunci când Atamurat nu era acasă, cum ar fi atunci când polițistul i-a spus că arată bolnavă. "Undeva în 2007-2008, autoritățile au început să ne monitorizeze", a spus Atamurat. "După acel moment, timp de 10 ani ne-au urmărit foarte atent". Supravegherea sporită i-a determinat pe Atamurat și pe alți lideri să schimbe tactica. În loc să se adune în mod regulat în același loc, ei au schimbat locațiile în fiecare săptămână, împărțind următorul loc de întâlnire din gură în gură.

Într-o duminică dimineața, când nu aveau unde să se întâlnească, Atamurat s-a rugat ca unul dintre membrii bisericii să își asume riscul de a-i invita pe ceilalți mem-

bri ai bisericii în casa sa. "Doamne, unde vrei să te întâlnești cu mireasa Ta astăzi?", s-a rugat Atamurat.

Curând a primit un telefon de la o femeie din biserică. Folosind limbajul lor codificat, ea a spus: "Am avut o zi de naștere acum trei zile; te rog să vii". În acea zi, 18 membri ai bisericii s-au întâlnit în casa femeii care ținea contabilitatea bisericii. Dar imediat ce au început închinarea și împărțirea, poliția a dat buzna. Aceștia au percheziționat temeinic casa, găsind o lecție biblică pe imprimantă. Apoi i-au dus pe credincioși la sediul poliției și i-au interogat unul câte unul.

În timp ce creștinii își așteptau rândul pentru interogatoriu, au decis să continue serviciul de închinare întrerupt, la secția de poliție. „Am început să cântăm „Isus va birui” în limba noastră maternă”, și-a amintit Atamurat. „Am luat chiar și cina, pentru că nu am avut timp să o facem mai devreme. Mi-am amintit cum mă rugasem dimineața: „Doamne, unde vrei să-ți întâlnești mireasa?” „Și în acea secundă, a devenit evident că [secția de poliție] era locul pe care El ni l-a pregătit. Acela a fost începutul unei perioade de 10 ani de persecuție”.

În închisoare pentru Hristos

Următorii câțiva ani au fost din ce în ce mai stresanți, deoa-

rece Atamurat și Zamira s-au confruntat cu presiuni din toate părțile și au trăit sub amenințarea constantă a arestării. Casa lor a fost frecvent percheziționată. Atamurat și Zamira s-au străduit să sprijine membrii bisericii care se confruntau cu aceleași presiuni familiale și sociale.

Apoi, în 2017, biserica s-a confruntat cu prima sa criză majoră. În dimineața zilei de 5 ianuarie, poliția a făcut un raid la întâlnirea lor de la biserică și a arestat cele patru familii prezente. Deoarece cererile de rugăciune erau afișate pe pereții apartamentului, autoritățile i-au amendat pe toți cu o sumă de 40 de ori mai mare decât cea normală pentru o întâlnire ilegală și i-au condamnat pe bărbați la 15 zile de închisoare.

Când Atamurat și ceilalți trei bărbați creștini au sosit la închisoare în aprilie pentru a-și ispăși pedeapsa, au fost imediat muștrați de directorul închisorii, care i-a acuzat că și-au trădat credința. Colegul de celulă al lui Atamurat, membru al unui grup islamist interzis, nu a întâlnit niciodată un creștin uzbek. Iar atunci când Atamurat îi împărțea bărbatului povești despre Isus, acesta se ridica în picioare și se plimba prin cameră, punând întrebări ca și cum s-ar fi trezit la adevăr. „Ce este mâncarea curată și ce este necurată?”, a întrebat el. Ci-

tând cuvintele lui Isus din Matei 15, Atamurat a explicat că un om este spurcat de ceea ce îi iese din gură și nu de ceea ce intră în gură. Când Atamurat și colegul său de celulă au primit masa zilnică, Atamurat i-a mulțumit lui Dumnezeu pentru mâncare și pentru persoana care o pregătise. Apoi, în a treia zi, colegul său de cameră musulman s-a oferit voluntar să se roage, repetând rugăciunea lui Atamurat și încheind „în numele lui Iisus”.

Directorul închisorii l-a chemat pe Atamurat în biroul său de trei ori și, de fiecare dată, Atamurat i-a cerut lui Dumnezeu să-i dea cuvintele potrivite pe care să le rostească. Când directorul l-a întrebat dacă știa că va merge în paradis, Atamurat a răspuns că era 100% sigur. „Am frecventat moscheea timp de 20 de ani”, a spus directorul, „și îi cunosc pe toți liderii spirituali importanți din zonă. Nici unul dintre ei nu poate spune că este 100% sigur. Cum poți spune tu asta?!”

„Pentru că Mahomed nu a dat niciodată o promisiune”, a răspuns Atamurat, apoi a explicat că doar Isus a dat promisiunea că oricine crede în El va fi cu El în paradis. Prizonierii lucrau pe câmp aproa-

Bisericii lui Atamurat i-a fost dăruită o clădire din partea unui grup de creștini străini. Biserica sa împarte acum clădirea cu alte două congregații.

pe în fiecare zi, iar noaptea veneau profesori musulmani să le predice islamul celor patru creștini. După ce a decis că un anumit om dintre cei patru creștini ar fi cel mai ușor de convertit la islam, directorul închisorii i-a pus pe gardienii închisorii să-l bată până când brațele și picioarele lui au devenit albastre de vânătaie.

În ultima zi a sentinței lui Atamurat, directorul l-a chemat în biroul său și i-a arătat trei Biblii, una în rusă, una în uzbekă și una în limba locală Karakalpak. „Voi spuneți că Isus este Fiul lui Dumnezeu”, a spus directorul. „Acest lucru nu este în Biblie”. „Ba da”, a răspuns Atamurat, și a început să citească din 1 Ioan capitolul 1. După ce a terminat, directorul a spus: „De aceea nu vă dăm înregistrarea bisericii. Dacă o facem, mulți oameni vor dori să vi se alăture”.

O nouă eră

A doua zi după ce Atamurat a fost eliberat din închisoare, a întâlnit un lucrător din prima linie care a aranjat ca el și familia sa să călătorească într-o țară vecină pentru o odihnă mult necesară. Ani mai târziu, Atamurat i-a povestit lucrătorului din prima linie cum acea perioadă de timp i-a ajutat pe el, pe Zamira și pe copiii lor să se recupereze după trauma provocată de detenția lui, iar Atamurat a spus că retragerea i-a adus, de asemenea, claritate în confuzia sa cu privire la faptul că a făcut ceva greșit.

„Când stăteam în închisoare și pentru o vreme după eliberare, eram preocupat, întrebându-mă ce ar fi trebuit să fac diferit pentru a evita să fiu arestat și băgat în închisoare”, a spus Atamurat. „Dar, după retragere, am văzut clar că Dumnezeu a făcut în așa fel încât să mă aflu la locul potrivit la momentul potrivit.” Atamurat a fost

unul dintre ultimii creștini din Uzbekistan care au fost întemnițați din cauza credinței sale. În acel an, țara a ales un nou președinte, iar restricțiile impuse creștinilor au scăzut semnificativ. În prezent, creștinii uzbeci sunt persecutați în principal de membrii familiei și de alte persoane din comunitate. Biserica lui Atamurat a primit înregistrarea oficială în 2020, iar acum au propria lor clădire. Un grup de creștini străini cărora li s-a refuzat înregistrarea în 2005 i-au oferit lui Atamurat clădirea bisericii lor de mult timp nelocuită, împreună cu tot ce se afla înăuntru. Biserica avea deja bănci, un sistem de sonorizare și tot ceea ce le-ar fi trebuit.

„A fost ca un teren promis”, a spus Atamurat, „o casă pe care nu am construit-o noi. Se simțea aproape ciudat, ca și cum nu era a noastră, ci a altcuiva. În fiecare duminică, ne întâlnim acum în acel loc”. Clădirea bisericii a devenit un dar și o binecuvântare nu doar pentru congregația lui Atamurat, ci și pentru alte două congregații cu care împart gratuit clădirea. Astăzi, Atamurat și Zamira mențin o mărturie constantă și credincioasă.

Pe lângă munca lor cu biserica, Atamurat conduce o slujbă sportivă în care jucătorii se roagă înainte de fiecare meci în numele lui Isus. După ce au perseverat ani de zile în circumstanțe dificile, ei sunt recunoscători pentru libertățile religioase îmbunătățite, în timp ce urmăresc cu bucurie lucrarea la care Dumnezeu i-a chemat în orașul lor natal.

Deși proclamarea Evangheliei în orașul lor este încă periculoasă, Atamurat și Zamira sunt dedicați să împărtășească adevărul lui Dumnezeu cu vecinii lor. Fiecare membru al familiei, inclusiv băieții lor, propovăduiesc Evanghelia în fiecare interacțiune cu ceilalți, iar lucrarea lor dă roade în tot Karakalpakstanul. Să ne rugăm pentru curaj și protecție. 🌍

Evanghelist în clasa a șasea

Samuil s-a confruntat cu hărțuire din partea poliției după ce a condus mai mulți colegi de clasă la credința în Hristos.

În timpul celor 10 ani de persecuție guvernamentală intensă, Atamurat, Zamira și alți membri ai bisericii i-au avertizat pe copiii lor să păstreze tăcerea cu privire la credința lor. Dar fiul cel mare al lui Atamurat și Zamira, Samuil, nu s-a putut abține. "Am vrut doar

să am prieteni creștini", a spus el. Într-o zi, elevul din clasa a șasea le-a spus părinților săi că a condus un coleg de clasă la Hristos. Iar în următoarele două luni, alți șapte elevi și-au pus credința în El.

Deși unii dintre părinții copiilor s-au plâns, profesorii l-au protejat pe Samuil, deoarece era cel mai bun elev din școală. Totuși, după ce Samuil a împărtășit Evanghelia cu o nouă elevă, a înce-

put să se confrunte cu hărțuire din partea poliției. Tatăl fetei, un căpitan de armată, se plânsese, așa că poliția îl scotea periodic pe Samuil din clasă pentru a-l interoga. A fost o perioadă intimidantă și înfricoșătoare în viața tânărului creștin. Atamurat a petrecut ore întregi rugându-se pentru fiul său și, într-o dimineață, l-a întrebat pe Domnul: "Ce ar trebui să-i spun fiului meu?". Răspunsul pe care l-a primit a fost: "Spune-i că îl pregătesc".

Când Atamurat l-a luat pe Samuil de la școală în acea zi, Samuil i-a spus că poliția îl interogase din nou în acea dimineață. L-a întrebat pe tatăl său de ce Dumnezeu permitea ca acest lucru să se întâmple, iar Atamurat i-a spus atunci lui Samuil despre rugăciunile sale și că Dumnezeu îl pregătea. Samuil a fost liniștit și încurajat de mesajul plin de speranță al tatălui său. Acum, la universitate, Samuil continuă să își împărtășească credința cu prietenii săi. El a spus că i se pare mai dificil, totuși, în parte pentru că prietenii săi sunt mai în vârstă, dar și pentru că oamenii nu mai sunt la fel de deschiși la Evanghelie ca odinioară.

O strălucire din interior

Sora Zamirei i-a trimis un cadou care i-a oferit o scânteie neașteptată de speranță într-o perioadă dificilă. Sora ei a trimis un set de machiaj pe care Zamira și-a dat seama că îl poate folosi atât pentru a încuraja alte femei, cât și pentru a continua să împărtășească Evanghelia. Ea a deschis un studio de machiaj în casa ei, astfel încât atunci când vecinii se plâng de numărul de vizitatori pe care îi primește, Zamira poate explica faptul că sunt clienți care vin pentru serviciile ei de machiaj.

În timp ce machiază fețele femeilor, Zamira ajunge să le cunoască și este capabilă să-și îm-

părtășească cu blândețe credința. După ce o femeie s-a programat pentru o ședință, dar a încetat brusc să se mai întoarcă, Zamira și-a dat seama că femeia văzuse probabil Biblia fiului ei cel mic, pe care o lăsase în studio. "Ei încă se gândesc la creștini ca la oameni răi, sectanți", a spus Atamurat.

Dar majoritatea femeilor cu care Zamira interacționează apreciază munca ei, iar unele sunt chiar deschise să audă despre Hristos. Ea se bucură să evidențieze frumusețea exterioară a fiecărei femei, afirmând în același timp frumusețea interioară dată de un Creator iubitor pe care cei mai mulți dintre ei nu îl cunosc încă.

Tinerii care își poartă crucea

INVITAȚIE

Vă invităm să vă abonați, gratuit, pentru primirea scrisorilor de rugăciune, trimise trimestrial de Vocea Martirilor. În aceste scrisori vă sunt aduse la cunoștință poveștile de viață ale creștinilor persecutați din întreaga lume. Astfel, aveți la îndemână cazuri și motive concrete în jurul cărora puteți să formați un obicei de a vă ruga pentru frații și surorile în nevoie. Împreună cu aceste scrisori, pregătim regulat cărți, calendare, povestiri pentru copii sau DVD-uri cu și despre creștinii persecutați.

CONTACT

 Facebook - **Vocea Martirilor**
 Webpage - www.voceamartirilor.org

Telefon/WhatsApp - (+)40 0745 977 891
E-mail - info@voceamartirilor.org

IMPLICARE

IBAN RON: RO58BTRLONCRT0674361501

IBAN EURO: RO58BTRLEURCRT0674361501

Beneficiar: Asociația Vocea Martirilor